

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **Bidfood Czech Republic s.r.o.**

Vltavou
sídlem V Růžovém údolí 553, Mikovice, 278 01 Kralupy nad
zastoupená advokátkou Mgr. Ivou Zothovou
sídlem Lindleyova 2686/1, 160 00 Praha

proti

žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**

sídlem Slezská 100/7, 120 56 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2019, č. j. SVS/2019/073878-G, ve věci
mimořádných veterinárních opatření

takto:

- I. Rozhodnutí Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy ze dne 20. 6. 2019, č. j. SVS/2019/073878-G a rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Moravskoslezský kraj ze dne 3. 5. 2019, č. j. SVS/2019/055194-T, se **zrušují**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Ivy Zothové, advokátky se sídlem v Praze, Lindleyova 2686/1.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 1. 8. 2019 navrhovala, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalované uvedené v záhlaví a ve výroku tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) a s ním i předcházející prvostupňové rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. SVS/2019/055194-T, ze dne 3. 5. 2019, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno.
2. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 3. 5. 2019 nařídil předběžná opatření podle § 61 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v jejichž rámci zakázal žalobkyni podle § 54 odst. 1 písm. h) a i), odst. 2 písm. b) a odst. 3 zákona číslo 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „veterinární zákon“), aby dnem doručení rozhodnutí uváděla na trh drůbeží maso, které obdržela nebo obdrží jako příjemce potravin z Polska v místě určení a které skladuje v provozovně v Opavě – Jaktaři, Palhanecká 505/15, a to do doby, než obdrží výsledek laboratorního vyšetření každé zásilky tohoto drůbežího masa, které bude prokazovat jeho zdravotní nezávadnost a v případě vyšetření na salmonely prokazovat, že maso neobsahuje salmonelu. Laboratorní vyšetření mělo být podle předběžného opatření provedené v laboratoři, které bylo vydáno pro příslušný okruh vyšetřování osvědčení o akreditaci podle zákona o technických požadavcích na výrobky a musí zahrnovat vyšetření minimálně 1 vzorku na zásilku na přítomnost salmonel s tím, že výsledky tohoto vyšetření musí uchovávat po dobu dvou let. Dále správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni povinnost oznámit mu každé zjištění nevyhovujícího výsledku a přítomnosti salmonel neprodleně. Součástí výroku prvostupňového rozhodnutí je také konstatování, že předběžné opatření bude zrušeno za podmínek uvedených v § 61 odst. 3 správního řádu, jinak pozbyde účinnosti dnem, kdy rozhodnutí ve věci samé nabude právní moci. Důvodem pro nařízení předběžného opatření byl výskyt patogenního mikroorganismu *Salmonella Infantis* ve výrobku v provozovně žalobkyně. Žalovaná odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
3. Žalobkyně v žalobě namítla, že předběžné opatření bylo nepředvídatelné, protože nenastala žádná mimořádná okolnost, na základě které by bylo nutné taková opatření nařizovat. Dále vytkla správním orgánům, že předběžné opatření směřuje vůči veškerému masu z Polska, které je největším producentem a druhým největším vývozcem drůbežího masa v Evropské unii, aniž by byl prokázán častější výskyt bakterie *Salmonella* v drůbežím mase dovezeném z Polska. Žalobkyně nesouhlasí se žalovanou, která své závěry opřela o veřejně známé a dostupné informace, neboť si není vědoma žádných veřejně dostupných statistik či zveřejněných laboratorních výsledků, které by prokazovaly, že maso dovezené či pocházející z Polska obsahuje zvýšený počet salmonel v porovnání s masem z jiných zemí Evropské unie. Nařízené opatření navíc považuje za příliš široké i z toho důvodu, že se vztahuje i na maso, které nemůže obsahovat uvedenou bakterii (typicky na tepelně upravované maso). Správní orgány podle žalobkyně rovněž neprovedly individuální

posouzení konkrétní potraviny a jejich odůvodnění je velmi obecné a nezhodnocuje žádná konkrétní fakta případu. V závěru žaloby žalobkyně namítla, že čerstvé kuřecí maso obsahující sérovar *Salmonella Infantis* nelze považovat za potravinu, která není bezpečná ve smyslu Nařízení číslo 178/2002, neboť je v souladu s nařízením číslo 2073/2005, které požadavky na bezpečnost čerstvého drůbežího masa s ohledem na přítomnost konkrétních sérovarů bakterie *Salmonella* specifikuje.

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla primárně její odmítnutí pro nepřipustnost, protože se žalobkyně podle jejího názoru domáhá přezkumu již zrušeného rozhodnutí správního orgánu, které je navíc předběžné povahy. Jednalo se o rozhodnutí o předběžném opatření, které bylo vydáno k zatímní úpravě poměrů v řízení o nařízení mimořádných veterinárních opatření. Žalovaná dále zdůraznila, že předběžné opatření bylo zrušeno a řízení o nařízení mimořádných veterinárních opatření zastaveno, protože odpadl důvod řízení, když v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že pominulo nebezpečí pro zdraví lidí. Pro případ věcného přezkumu navrhla žalovaná zamítnutí žaloby. Zdůraznila, že řízení o mimořádných veterinárních opatřeních bylo vedeno zcela oprávněně, když v potravine pod odpovědností žalobkyně byl prokázán výskyt patogenní bakterie rodu *Salmonella Infantis*. Podle žalované není pro vedení řízení o mimořádných veterinárních opatřeních zákonnou podmínkou výskyt onemocnění salmonelózou v lidské populaci či nějaký limit v počtu nemocných ani nebylo povinností orgánů veterinární správy prokázat, že v masu dovezeném z Polska existuje častější výskyt salmonel oproti ostatním státům EU, protože se řeší vždy aktuální situace a výskyt patogenu v konkrétním čase a místě. Stejně tak považuje žalovaná za zcela nedůvodné tvrzení o nepřiměřenosti či bránění volnému pohybu zboží v rámci jednotného trhu EU s tím, že obchodování s drůbežím masem nebylo znemožněno, jen pro maso s původem z Polska byly stanoveny podmínky pro jeho uvedení na trh v České republice. Cílem postupu orgánů veterinární správy byla pouze ochrana zdraví spotřebitele, přičemž tyto postupy vychází z platné legislativy a praxe. Předběžné opatření bylo cílené na celou zemi původu drůbežího masa, u kterého byla prokázána přítomnost salmonel, neboť cílení na konkrétní podnik původu není možné.
5. Žalobkyně se v replice vyjádřila mimo jiné k přípustnosti žaloby a zdůraznila, že opatření uložená předběžnými opatřeními splňují definiční znaky mimořádných veterinárních opatření podle § 54 odst. 1 písm. i) veterinárního zákona a rozhodnutí by mělo podléhat soudnímu přezkumu.
6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán prvního stupně oznámil žalobkyni přípisem ze dne 3. 5. 2019 zahájení řízení ve věci nařízení mimořádných veterinárních opatření podle § 54 odst. 1 písm. h) a i), odst. 2 písm. b) a odst. 3 veterinárního zákona, a to z důvodu zjištění výskytu patogenního mikroorganismu *Salmonella* sp. ve výrobku „Kuřecí prsní řízek bez kůže a kosti“ při kontrole dne 2. 4. 2019. Téhož dne vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým nařídil žalobkyni shora uvedené předběžné opatření. Nařízení předběžného opatření odůvodnil prvostupňový správní orgán tím, že laboratorním vyšetřením úředního vzorku odebraného při kontrole byla ve výrobku „Kuřecí prsní řízek bez kůže a kosti“ prokázána přítomnost patogenního mikroorganismu *Salmonella* sp., jehož výrobcem a dodavatelem byly společnosti se sídlem v Polsku. Správní orgán po popisu příčin a následků salmonelózy a právní úpravy uzavřel, že za účelem úpravy práv a poměrů účastníka řízení do doby vydání rozhodnutí o nařízení mimořádných veterinárních opatření rozhodl o nařízení předmětných předběžných opatření.

7. Ze správního spisu se dále podává, že proti prvostupňovému rozhodnutí o nařízení předběžného opatření podala žalobkyně odvolání. V něm namítala jednak zmatečnost výroku, ze kterého není podle jejího názoru jednoznačné, jakého drůbežního masa se týká, nebo zda se vztahuje též na zásilky dříve doručené. Dále v odvolání namítla, že výrobek, který byl předmětem kontroly, z hlediska zdravotní nezávadnosti vyhovuje legislativě Evropského společenství a neexistuje důvod k jeho pozastavení, ani k jiným sankcím. Sérovar, který byl nalezen při kontrole ve výrobku, představuje podle žalobkyně pouze mizivé nebezpečí. V této souvislosti poukázala na přílohu Nařízení číslo 2043/2005, podle které je v rámci mikrobiologických kritérií pro potraviny stanoveno, že nepřípustná je pouze přítomnost *Salmonelly typhimurium* a *Salmonelly enteritidis*. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím shora uvedeným způsobem. Úvodem zdůraznila, že výrok předběžného opatření považuje za jasný a určitý a nečiní žádné potíže stran plnění uložených povinností. Žalovaná dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí odmítla názor žalobkyně, podle kterého zjištění sérovaru *Salmonella infantis* neznamená nebezpečnost potraviny pro lidi s tím, že u této bakterie se jedná o účinky mikrobiálního charakteru, kdy tento původce může vyvolat onemocnění u člověka i při jediném vystavení se jeho působení. Žalovaná dále uvedla v odůvodnění napadeného rozhodnutí analýzu výskytu a účinků salmonely a na závěr dodala, že přijatá opatření považuje za zcela přiměřená a adekvátní nebezpečnosti patogenu *Salmonella* sp., a směřují toliko k cíli, kterým je ochrana zdraví spotřebitelů s tím, že obchodní zájmy nemohou v žádném případě převýšit veřejný zájem na ochraně zdraví.
8. Ze správního spisu krajský soud dále zjistil, že rozhodnutím ze dne 4. 7. 2019, č. j. SVS/2019/080351-T, rozhodl správní orgán prvního stupně o ukončení předběžných opatření nařízených jeho vlastním rozhodnutím ze dne 3. 5. 2019, č. j. SVS/2019/055194-T. Usnesením ze dne 12. 8. 2019 pak bylo řízení ve věci nařízení mimořádných veterinárních opatření zastaveno, neboť odpadl důvod, pro který bylo vedeno.
9. Krajský soud se před věcným přezkumem napadeného rozhodnutí zabýval přípustností žaloby, a to jednak s ohledem na povahu napadeného rozhodnutí, tj. zda se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, které je vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví podle § 70 písm. b) zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a jednak s ohledem na ukončení předběžných opatření a zastavení správního řízení.
10. Napadeným rozhodnutím byla ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím nařízena předběžná opatření s odkazem na § 61 odst. 1 správního řádu, podle kterého správní orgán může z moci úřední nebo na požádání účastníka před skončením řízení rozhodnutím nařídit předběžné opatření, je-li třeba, aby byly zatímně upraveny poměry účastníků, nebo je-li obava, že by bylo ohroženo provedení exekuce. Předběžným opatřením lze účastníkovi nebo jiné osobě přikázat, aby něco vykonal, něčeho se zdržel nebo něco strpěl, anebo zajistit věc, která může sloužit jako důkazní prostředek, nebo věc, která může být předmětem exekuce.
11. Předně je třeba uvést, že skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno coby předběžné opatření podle § 61 správního řádu, bez dalšího neznamená, že se jedná o rozhodnutí podle § 70 písm. b) s. ř. s., které je ze soudního přezkumu vyloučeno. Podstatný je obsah takového rozhodnutí a zejména jeho vztah k řízení, v jehož rámci je vydáváno. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 – 54 (publ. pod č. 1982/2010 Sb. NSS) vymezil 3 podmínky vztahu mezi předběžným a konečným rozhodnutím, při jejichž kumulativním splnění dopadá na

předběžné správní rozhodnutí výluka ze soudního přezkumu podle § 70 písm. b) s. ř. s. Jedná se o podmínku časovou, věcnou a osobní.

12. Podle přesvědčení krajského soudu není splněna podmínka věcná. Tato podmínka spočívá podle ustálené judikatury správního soudů (kromě shora uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 1 As 94/2009 – 70, nebo ze dne 9. 3. 2017, č. j. 9 As 247/2016 – 33; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na webových stránkách Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz) ve věcné souvislosti mezi rozhodnutím předběžným a konečným. Aby byla tato podmínka splněna, musí být konečným rozhodnutím rozhodnuto i o vztazích zatímně upravených rozhodnutím předběžným a musí jej v sobě věcně zahrnout. V opačném případě by nebylo možné domoci se alespoň zprostředkovaně přezkumu předběžného opatření. V přezkoumávané věci se taková věcná souvislost z obsahu spisu nepodává. Přes snahu žalované vzbudit dojem, že se v případě napadeného a prvostupňového rozhodnutí nejedná o mimořádná veterinární opatření (srov. stranu 1 vyjádření žalované k žalobě), nemá krajský soud pochybnosti o tom, že žalobkyni předběžným opatřením byla nařízena mimořádná veterinární opatření podle § 54 veterinárního zákona, což vyplývá jak z výslovného odkazu na § 54 veterinárního zákona v záhlaví prvostupňového rozhodnutí, tak z obsahu uložených omezení, která vystihují přinejmenším opatření uvedená pod písmenem i) uvedeného zákonného ustanovení. Po porovnání předběžných opatření a předmětu nalézacího řízení podle oznámení o zahájení řízení ze dne 3. 5. 2019 se mezi nimi žádná věcná souvislost ve shora uvedeném smyslu nepodává. Jejich vztah krajský soud vnímá spíše jako navazující, kdy konečné rozhodnutí ve věci samé má buď na veterinární opatření uložená v rámci předběžných opatření navázat (tj. defacto jejich platnost prodloužit), nebo je do budoucna změnit, popřípadě ukončit, jak se stalo v přezkoumávané věci. Institut předběžného opatření tak byl v přezkoumávané využit k okamžitému nařízení mimořádných veterinárních opatření do doby, než budou na základě výsledku správního řízení jejich potřeba, případně obsah a rozsah, postaveny najisto, proto mezi předběžným a konečným rozhodnutím věcná souvislost ve shora uvedeném smyslu není. Protože nesplnění věcné podmínky je samo o sobě dostačující pro závěr, že se v případě přezkoumávaných rozhodnutí nejedná o rozhodnutí předběžné povahy, nezabýval se již krajský soud pro nadbytečnost splněním ostatních podmínek (osobní a časovou).
13. Stejně tak věcnému přezkumu nebrání ani ukončení napadených předběžných opatření. Krajský soud sice ve své rozhodovací praxi zastává názor, že pokud je napadené rozhodnutí zrušeno v rámci opravných nebo dozorcích prostředků, odpadl tím důvod řízení a nejsou tak splněny jeho podmínky. V dané věci však byla veterinární opatření ukončena nikoliv v souvislosti s jejich přezkumem, ale pro odpadnutí důvodu v návaznosti na následně zjištěné skutečnosti (při kontrole ze dne 27. 6. 2019). Za této situace tak žalobkyni nelze bránit, aby se domáhala soudního přezkumu napadeného rozhodnutí.
14. Krajský soud po ověření, že vedle přípustnosti žaloby jsou splněny také ostatní podmínky pro věcný přezkum napadeného rozhodnutí, přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. se závěrem, že žaloba je důvodná. O věci rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, protože s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
15. Za stěžejní žalobní bod týkající se věci samé považuje krajský soud námitky žalobkyně proti nepřiměřenosti nařízeného předběžného opatření, které se týká veškerého drůbežího masa z Polska. Uvedenou námitku považuje krajský soud za důvodnou.

Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že podnětem pro nařízení předběžného opatření byla kontrola ze dne 2. 4. 2019, při které byl zjištěn výskyt bakterie *Salmonella* Infantis ve výrobku z drůbežího masa dovezeného od polského dodavatele. Uvedené zjištění považoval správní orgán prvního stupně za dostačující pro nařízení shora uvedeného předběžného opatření (žádný jiný konkrétní důvod se z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nepodává). Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnila důvody o odkaz na blíže neurčené výsledky úředních kontrol a na veřejně známé a dostupné informace, ze kterých má vyplývat zvýšený počet salmonel v drůbežím mase dodávaném z Polska. Uvedené závěry však nepovažuje krajský soud za dostačující k nařízení shora uvedených veterinárních opatření v tak širokém rozsahu. Přestože lze u předběžného opatření připustit, že rozhodující skutečnosti nemusí být podloženy s takovou mírou jistoty, jako v případě meritorního rozhodnutí, nelze ani v případě předběžných opatření rezignovat na to, aby rozhodující skutečnosti byly alespoň osvědčeny a přesvědčivě odůvodněny. Tak tomu však v přezkoumávané věci není. Popsané skutečnosti zjištěné při kontrole ze dne 2. 4. 2019 totiž bez dalšího nemohou obstát jako důvod pro omezení dovoz veškerého drůbežího masa z Polska, jak se v případě předběžného opatření stalo. V napadeném rozhodnutí se sice odkazuje na další proběhlé kontroly, nepodávají se z něj však již žádné podrobnosti o těchto kontrolách, natož konkrétní zjištění, která správní orgány z té které kontroly učinily. Neobstojí ani poukaz na veřejně známé a dostupné informace o zvýšeném počtu salmonel v drůbežím mase dováženém z Polska. Je sice pravdou, že skutečnosti obecně známé není podle § 50 odst. 1 správního řádu nutné prokazovat, podle přesvědčení krajského soudu se však v případě uvedené informace o zvýšeném počtu salmonel v drůbežím mase dováženém z Polska v rozhodné době nejednalo o takovou notorietu, kterou by nebylo třeba prokazovat a u které by správní orgán nebyl povinen uvést konkrétní podklady a zdroje, ze kterých takový skutkový závěr učinil, resp. úvahy, jak k němu dospěl. V této souvislosti působí nepřesvědčivě odkaz žalované na laboratorní zkoušky z roku 2019, který poněkud relativizuje předchozí závěr o tom, že by se v době nařízení předběžného opatření nebo alespoň v době vydání napadeného rozhodnutí mělo v případě informací o zvýšeném počtu salmonel v drůbežím mase dováženém z Polska jednat o skutečnosti veřejně známé. Nelze tak souhlasit s tvrzením žalované uvedeném ve vyjádření k žalobě, že orgány veterinární správy žalobkyni „snesly soubor informací o značných rizicích u drůbežího masa pocházejícího z Polska, které jasně odůvodňovaly nezbytnost zásahu, tak aby došlo k přijetí adekvátních opatření i na polské straně, kde nemají české státní orgány žádnou pravomoc (např. změny v organizaci státního veterinárního dozoru či přijetí hygienických a technologických opatření při výrobě masa apod.)“. Nic takového se totiž z odůvodnění napadeného rozhodnutí nepodává. Pouze nad rámec shora uvedeného krajský soud dodává, že nelze přijmout doplnění argumentace žalované v rámci jejího vyjádření k žalobě (bez ohledu na to, že některé vytknuté nedostatky by jinak mohlo odstranit). Důvody, pro které bylo vydáno rozhodnutí, musí být vtěleny do jeho odůvodnění, a nelze je doplňovat v řízení před správními soudy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012 - 44, nebo ze dne 10. 2. 2016, č. j. 4 As 207/2015 - 107).

16. Krajský soud zdůrazňuje, že v obecné rovině souhlasí se žalovanou, že obchodní zájmy žalobkyně nemohou převýšit veřejný zájem na ochraně veřejného zdraví a stejně tak nemíní nijak bagatelizovat následky onemocnění salmonelózou. Pokud měly orgány veterinární správy dostatečné podklady pro to, že je v drůbežím mase dováženém z Polska zvýšené množství bakterií *Salmonella*, bylo zcela namístě, aby učinily odpovídající opatření, včetně případného nařízení mimořádných veterinárních opatření podle § 54 veterinárního zákona, a to i formou předběžného opatření. Současně však bylo jejich

povinností své rozhodnutí řádně odůvodnit, včetně uvedení podkladů a zdrojů, ze kterých vycházely a konkrétních zjištění, které z nich učinily. I kdyby krajský soud připustil, že na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí o nařízení předběžného opatření lze s ohledem na potřebu operativního řešení klást nižší nároky, tak toto již nelze akceptovat v případě rozhodnutí odvolacího. S ohledem na akceptovatelné kusé odůvodnění správního orgánu prvního stupně (které odkazuje v podstatě pouze na výsledek kontroly ze dne 2. 4. 2019) bylo na žalované, aby v případě, kdy předběžné opatření potvrzovala, uvedla podklady, ze kterých při uvedeném závěru vycházela, včetně zjištění, která z jednotlivých důkazů učinila, vyložila konkrétní důvody nařízení předběžného opatření v takovém rozsahu a vysvětlila jeho potřebu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se však důvody pro tak široce koncipované předběžné opatření nepodávají, když bez řádného vyhodnocení důkazních prostředků nelze v tomto případě dospět k tak paušálnímu a absolutizujícímu závěru o zvýšeném počtu salmonel v drůbežím mase dodávaném z Polska, jak se uvádí na straně 7 napadeného rozhodnutí. Uvedené vady odůvodnění napadeného rozhodnutí mají za následek jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jsou důvodem pro jeho zrušení.

17. Z výše uvedených důvodů rozhodl krajský soud o zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení podle § 78 odst. 1, ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Spolu s napadeným rozhodnutím zrušil krajský soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když důvody pro zrušení napadeného odvolacího rozhodnutí (nedostatečné odůvodnění) se vztahují také na prvostupňové rozhodnutí. Oproti tomu krajský soud již nerozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s., protože s ohledem na ukončení předběžných opatření a zastavení řízení o věci samé zde již neprobíhá žádné řízení, ke kterému by bylo možné věc vrátit.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a uložil žalované povinnost nahradit procesně úspěšné žalobkyni účelně vynaložené náklady řízení. Tyto náklady žalobkyně tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení, jejichž výši krajský soud určil v souladu s § 35 odst. 2 větou poslední s. ř. s. podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Konkrétně krajský soud přiznal žalobkyni v rámci přisudku právo na náhradu odměny advokátky za dva úkony právní služby (1. – převzetí a příprava zastoupení a 2. - sepsí žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodu 5 advokátního tarifu (celkem 6 200 Kč) a jejich hotových výdajů nahrazovaných podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v paušální výši 600 Kč. Protože zástupkyně žalobkyně doložila, že je plátcem DPH, jsou její odměna a hotové výdaje v celkové výši 6 800 Kč navýšeny o 21 % DPH (1 428 Kč), jejíž náhrada rovněž žalobkyni podle § 57 odst. 2 s. ř. s. náleží. Krajský soud uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni shora uvedené náklady řízení v celkové výši 11 228 Kč k rukám její zástupkyně. Určení advokátky coby platebního místa vyplývá z § 49 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), který se v těchto případech přiměřeně aplikuje podle § 64 s. ř. s. Lhůtu k plnění krajský soud prodloužil oproti obecné délce stanovené v § 160 odst. 1 o. s. ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozhodnutí správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (viz § 54 odst. 5 s. ř. s.) a obecná 3 denní lhůta se její krajskému soudu v takovém případě nepřiměřeně krátká.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nesplní-li povinná, co jí ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 5. prosince 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu